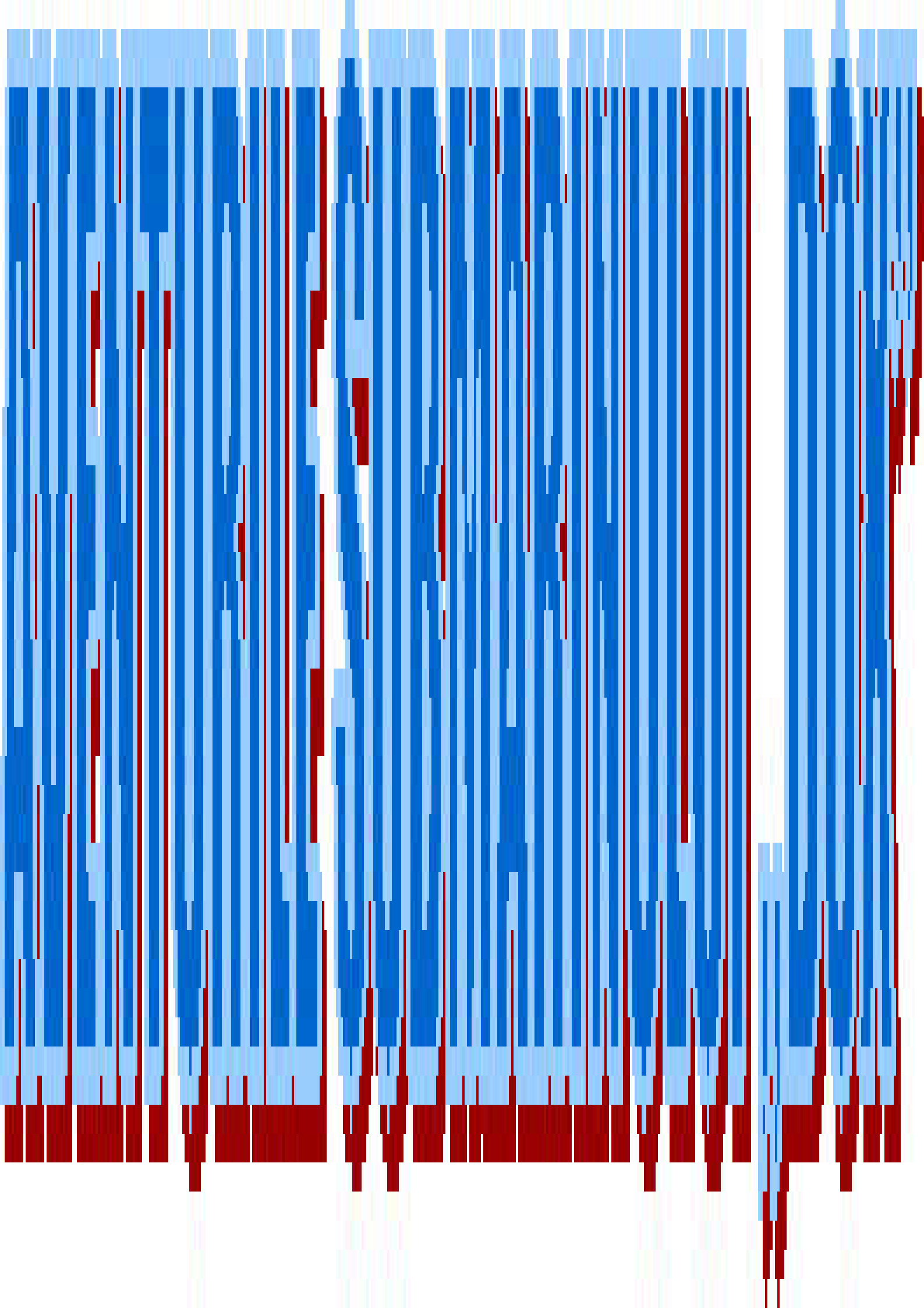

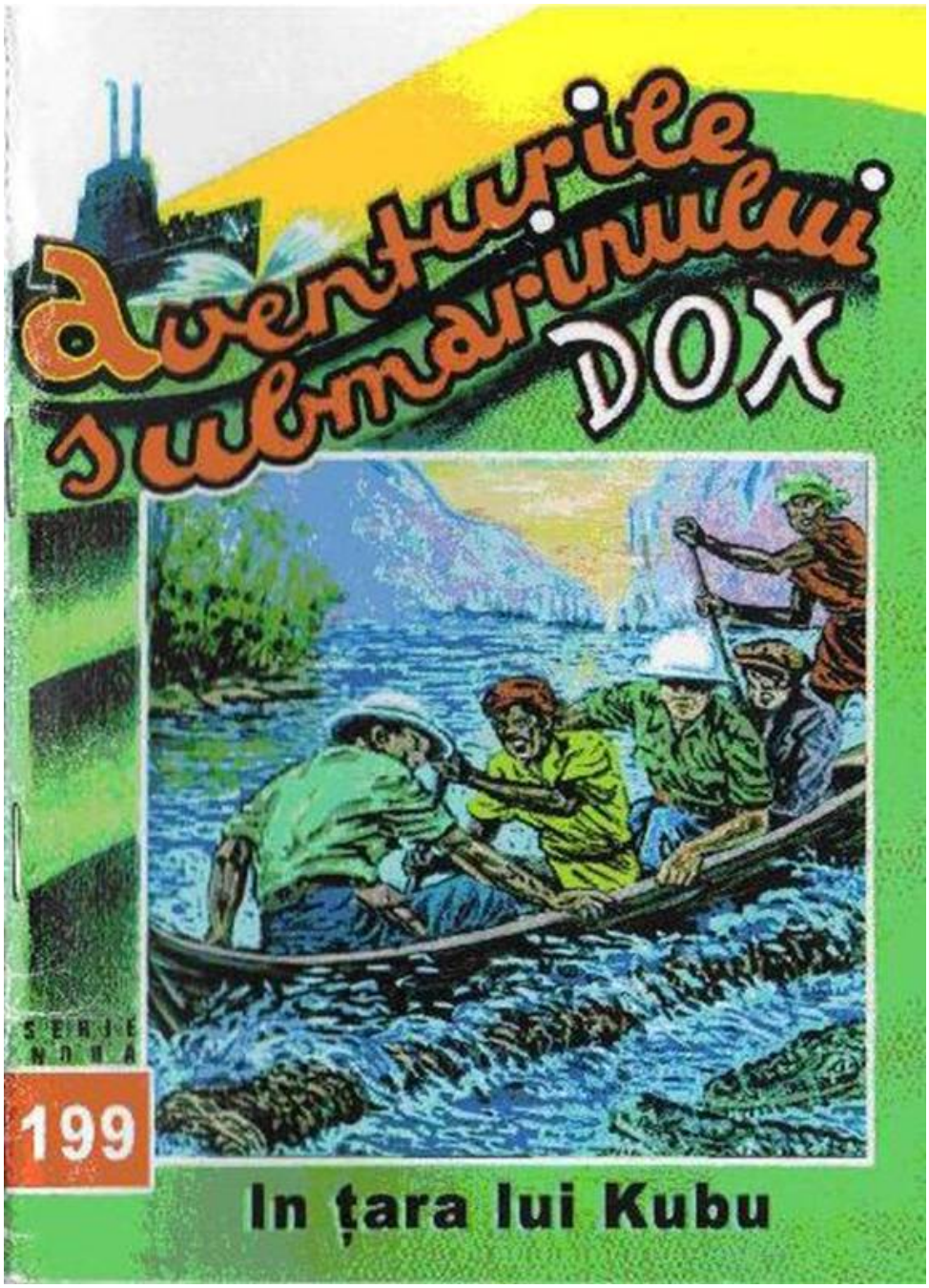
Aventurile submarinului DOX
SERIE NOUĂ
199
In țara lui Kubu

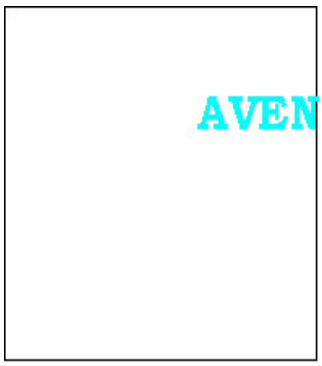

De

Nr. 199

ÎN ŢARA LUI KABU

Traducere de

V.2.0

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX"

Un submarin perfecţionat după toate invenţiunile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate naţiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de o bunătate rară, reuşeşte să descopere pământuri şi ape care nu-s trecute pe nici o hartă de pe glob şi-şi creează un loc de refugiu pe o insulă pe care o numeşte „Insula Odihnei" – un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulţumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

Cu ajutorul credinciosului sau servitor, Farrow reuşeşte să aducă pe George pe „Insula Odihnei”. Un testament misterios indică pe acesta ca moştenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poate avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripeţiile extraordinare pe care le întâmpina George în tovărăşia unui tânăr prinţ negru, fac din „Aventurile submarinului Dox” una din cele mai interesante lecturi.

I
O NOAPTE NEPLĂCUTĂ

GEORGE FARROW S-A TREZIT din somn. O mână l-a atins uşor.

— Sst, nu te mişca George, stai liniştit, i-a şoptit Petre. Auzi foşnetul?

George era încă ameţit, a trebuit să-şi adune mai întâi gândurile. Era culcat, alături de Petre şi de micul chinez Lu Wang într-un cort pe malul râului Bajat în plină junglă. Îşi încordă auzul. Da, auzea şi el zgomotul de fâşâit şi de târâre. Îl cuprinse o spaimă cumplită. Auzise adesea acest zgomot în junglă.

— Şerpi Petre, murmură el.

— Da, au intrat în cort, sunt mai mulţi, răspunse Petre. Nu te mişca, adu-ţi aminte de ce ne-a povestit însoţitorul nostru, Bergas. A vorbit ieri de şarpele cu pălărie, cel mai periculos de pe această insulă.

— Vom face lumină, Petre, lumina alungă şerpii.

— Dar îi şi întărâtă. Sunt deja aproape de noi. Sper ca Lu Wang să nu se mişte că ar fi pierdut.

Cei doi au rămas nemişcaţi, ascultând agitaţi înfiorătoarele sunete.

George cugetă. Ce noroc că nu-şi dăduse jos cizmele la culcare, ca până atunci.

Pielea cizmelor nu o puteau străpunge dinţii unui şarpe.

Dar Lu Wang? Va sări speriat din somn, fără să recunoască pericolul. Farrow îl auzea respiraţia liniştită.

— Nu avem ce face, Petre, trebuie să acţionăm, murmură el. Număr până la trei apoi sărim. Îmi voi aprinde urgent lanterna. Fă şi tu la fel. Trebuie mai ales să-i ţinem la distanţă de Lu Wang.

— OK, George sunt gata!

George a început să numere încet. În mâna stângă ţinea lanterna iar în cea dreaptă pistolul.

— Unu, doi, trei!

Cele două lanterne s-au aprins aproape simultan. Cortul a fost luminat ca ziua. Lumina lanternei lui Farrow s-a deplasat spre patul lui Lu Wang. Lângă gâtul acestuia se înălţase un şarpe care a început să şuiere enervat. Micul chinez s-a trezit şi se mişcă. George a tras. A avut doar două secunde timp de ochire, dar era un trăgător bun. Glontele zdrobi capul şarpelui. Lu Wang strigă şi sări în sus. Din fericire, nu a fost atins. Tocmai atunci Petre trase două focuri cu pistoletul. Un alt şarpe se zvârcolea rănit de moarte.

— Nu te mişca Lu Wang, strigă George, după care luminând în jur mai trase două focuri, lovind de fiecare dată câte o reptilă.

Petre deasemenea ucise încă doi şerpi. Corpurile şerpilor ucişi zvâcneau în spasmele morţii şi erau groteşti.

George de abia atunci a înţeles în ce pericol au fost. Dacă Petre nu s-ar fi trezit, cu toţii ar fi fost victimele ale şerpilor cu pălărie. Da, acestea erau bestiile pe care George le-a recunoscut în urma descrierii făcute de însoţitorul lor.

Dar acesta de ce nu venea? Cortul său era doar în apropiere şi trebuia să fi auzit focurile de pistol. O nouă spaimă l-a cuprins pe George. Ieşi din cort şi merse în micul luminiş de pe malul râului. Se opri uluit. Cortul lui Bergas dispăruse, la fel şi barca cu care călătoriseră câteva zile. Bergas şi cei patru malaiezieni, nu mai erau de văzut.

— Petre, Lu Wang, veniţi afară, strigă George agitat.

Cei doi apărură. Petre blestemă, când observă dispariţia ghidului Bergas. Bergas dispăruse într-adevăr şi-i lăsase singuri în mijlocul junglei.

— De ce a făcut aceasta? întrebă George, scuturând din cap.

— A luat cu el totul. Darurile pentru indigeni nu l-au interesat, n-aveau valoare pentru el. Puştile noastre sunt în cort iar portofelele sunt la noi. Drace! Petre se caută în buzunare, mi-a dispărut portofelul, exclamă el! După o clipă George se caută şi el în buzunare, dar constată că şi ale lui sunt goale.

— Banditul! înjură Petre, l-au interesat portofelele noastre. Invitaţia sa la o vânătoare de tigri a fost o păcăleală. A vrut să ne jefuiască, aceasta i-a fost intenţia de la început. N-am avut încredere în el, de la început. De aceasta a trebuit să dormim aici noaptea asta în barcă.

George nu a răspuns. Îşi dădea seama că Petre avea dreptate. Bergas părea să fie un aventurier, un bandit, care-şi ademeneşte victimele în junglă, ca apoi să le jefuiască.

Deodată a fugit înapoi la cort. Acolo observă că şi puştile au dispărut. Bergas le lăsase doar pistoalele.

Din fericire George mai avea două încărcătoare le el. George a mai făcut o descoperire. Într-un colţ al cortului găsi un coş împletit în care au fost şerpii. Lui George îi scăpă o înjurătură, iar pumnii s-au strâns spasmodic.

— Bergas nu este doar un hoţ şi un ticălos ci şi un ucigaş, îi spuse el lui Petre care intrase şi el în cort. Bergas a pus coşul cu şerpi la noi în cort şi după ce ne-a jefuit l-a deschis. Mă mir doar că nu ne-am trezit.

— Acum îmi dau seama că ceaiul pe care ni l-a făcut, avea un gust ciudat. N-am băut decât puţin din el. Precis a pus un somnifer în el.

— Ai dreptate Petre şi eu am vărsat o parte din ceai. Că nu mi-a plăcut. Bergas a vrut să fim ucişi de şerpi. Nimeni n-ar fi putut dovedi nimic. Poate că ar fi vrut să se întoarcă ca să ne îngroape. Cu martori care ar fi adeverit că şerpii ne-au ucis.

— Nu cred, domnule George, Bergas nu se întoarce. Va face în aşa fel ca să fim descoperiţi de alţi oameni, dar abia mai târziu. Acum ar bate la ochi, că avutul nostru a dispărut. El ar fi întrebat

de ce ne-a părăsit, mai târziu s-ar putea spune că indigenii ne-au jefuit.

— Hm, poate ai dreptate, Petre. Dar ce facem acum? Ne întoarcem pe jos la Batek? E un drum lung şi istovitor, prin junglă. Nu avem decât pistoalele la noi şi pe aici mişună o sumedenie de animale sălbatice.

— Dacă am avea o barcă indigenă, domnule George?

— Da, dacă, dar nu avem. Cortul nu ne mai este de nici un folos şi nici nu-l putem lua cu noi.

— Şi dacă am face o plută domnule George.

— Cu ce? Au dispărut şi cuţitele noastre iar cu pistoalele nu putem tăia trunchiurile copacilor. Petre ieşi nervos din cort şi coborî pe mal. Luna scălda peisajul într-o lumină difuză. În afară de câţiva crocodile care leneveau pe ţărm, nu se vedea nici o altă vieţuitoare. Din junglă însă răzbătea concertul obişnuit al fiarelor. De departe se auzea un răcnet de panteră, păsările de noapte vociferau prin arbori iar aerul era încărcat de zumzetul nenumăratelor insecte mai mari sau mai mici, care înconjurau copacii înfloriţi. Petre nu a dat nici o atenţie acestora. Ochii lui căutau doar oameni, indigeni. În timpul călătoriei văzuseră mulţi indigeni Kubu, care populau zona. De la aceştia spera Petre să primească ajutor.

Cei doi prieteni l-au cunoscut în Palembang pe pretinsul vânător Bergas, care le-a povestit despre expediţiile sale în interiorul Sumatrei. Le-a propus să meargă împreună la vânătoare de tigrii. Voia să prospecteze regiunea Djambi, a populaţiei Kubu. George şi Petre au decis în cele din urmă să-l însoţească.

Plecaseră cu o barcă cu motor în amonte pe Lalang, apoi Batek. Înnoptaseră mereu în barcă, cu toate că atât George cât şi Bergas îşi luaseră câte un cort.

La lăsarea ultimei nopţi Bergas le propuse să înnopteze pe mal, cu toate că nicăieri nu erau mai în siguranţă ca în barcă.

În afară de şerpi veninoşi, de scârboşi miriapozi şi de uriaşi scorpioni coloraţi în verde negru, cu muşcătura lor cumplit de dureroasă şi care mişună pretutindeni în junglă, mai pândesc lipitori groaznice care atacă omul, pătrunzând prin încălţăminte şi îmbrăcăminte. Acestea din urmă atacând în grupuri mari, au grosimea aţei dar, până nu sug sânge, ajungând la mărimea unei cireşe, nu-şi părăsesc victima.

George avusese tocmai de acea rezerve să înnopteze pe mal. Bergas insistase însă, promiţând că va căuta un loc în care să fie în siguranţă. Mai spuse că malaiezii care-l însoţesc au de reparat ceva la barcă, urmând să termine reparaţia până dimineaţa.

Motivul le deveni celor doi prieteni clar, după ce cât pe ce să fi devenit victimele şerpilor cu pălărie.

George merse spre Petre, care continua să scurteze râul. Nu se vedea nici o ambarcaţiune.

— Crezi că noaptea ar putea fi indigeni pe râu, Petre? întrebă George. Peste două ore se face lumină. De dormit nu mai putem. Vom face un foc, ca să putem fi observaţi.

— Mai bine nu, domnule George, am impresia că Bergas mai este prin apropiere. Ne-ar putea vedea şi să observe că atentatul i-a eşuat.

George i-a dat dreptate. La lumina lanternelor curăţiră locul de insectele otrăvitoare. Apoi se aşezară pe un trunchi de copac, aşteptând dimineaţa. Orele trecură încet.

Apoi se lumină brusc. Natura se trezi la viaţă în concertul a mii de voci ale păsărelelor pădurii.

George se ridică şi privi în jur. Priveliştea era splendidă. Erau înconjuraţi de arbori giganţi de peste optzeci de metri înălţime, legaţi între ei prin reţele aproape de nepătruns de liane. Tufişurile extrem de dese prin care era greu de pătruns în junglă îi înconjurau. Părea imposibil de intrat în aceste desişuri, mai ales datorită numeroşilor spini lungi şi ascuţiţi. Jungla se întindea până la mal, aşa că nu se putea merge de-a lungul apei.

Petre începu să se descurajeze. Îl tot blestema pe Bergas. Dacă l-ar fi putut prinde, banditului i-ar fi trecut pe vecie pofta de a mai comite astfel de nemernicii.

— N-are rost acum să te vaiţi, Petre, încercă George să-l încurajeze. Cum pe moment n-avem ce mânca ar fi nimerit să vânăm. Pentru asta trebuie să intrăm mai adânc în pădure.

— N-am ajunge prea departe. La urmă, ne mai rătăcim şi nu mai găsim drumul înapoi.

— Mai bine flămânzeşti, Petre?

— Sper să apară indigenii, domnule George. Ieri am întâlnit mai multe bărci. Dacă plecăm de aici nu-i vedem, în caz că ar trece pe aici.

— Bine mai aşteptăm două ore, atâta vom rezista. Dar, după asta pornim la vânat. N-avem decât pistoalele, dar să sperăm că vor fi suficiente.

Petre scrută din nou, cu faţa întunecată, râul în amonte. Farrow se duse până la cort, ca să-l mai cerceteze. Lu Wang şedea tăcut lângă Petre. Nu trăda nici o teamă, cu toate că şi el îşi dădea seama de situaţie. El spera că domnii vor găsi o cale de ieşire.

Mai trecu o oră. De odată Lu Wang exclamă, surprinzându-i pe George şi Petre.

Sus la cotitura râului apăru o barcă indigenă. În ea stătea un indigen, care-şi conducea barca de-a lungul malului.

În barcă avea o suliţă lungă. Cerceta cu atenţie malul.

Petre sări în sus de bucurie.

— Barca asta ne trebuie, domnule George. Mă tem că indigenul va fugi dacă-l strigăm. Vreau să-l surprind şi să-i iau barca cu forţa.

— Dar cum Petre? Înotând nu poţi ajunge la barcă, ea este mai rapidă decât tine şi în plus uiţi de crocodili.

— Indigenul se apropie mult de noi, când ne mai despart vreo trei-patru metri, atunci voi sări în apă şi în câteva secunde sunt la barcă.

George a înţeles ce important este să pună mâna pe barcă. Ar fi vrut să-l despăgubească pe indigen. Considera şi George că foarte probabil indigenul s-ar fi speriat şi ar fi fugit, dacă el l-ar fi chemat, mai ales că nici nu se puteau înţelege.

Barca se apropia încet. Petre îşi scoase haina şi puse jos pistolul. Se ghemui după tufiş. Indigenul nu trebuia să-l vadă, în acest caz ar fi fost totul pierdut.

George şi Lu Wang se ascunseră de asemenea. Toţi trei se uitau încordaţi printre ramuri. Barca apăru, era la doar trei metri distanţă de mal.

Acum barca ajunsese în dreptul luminişului. Indigenul văzu cortul şi se opri din vâslit. George a văzut că indigenul este gata de fugă şi chiar atunci Petre s-a năpustit asupra sa. Apa nu era prea adâncă acolo. Îşi luase un avânt puternic şi ajunse urgent la barcă, de a cărei margini se prinse cu ambele mâini.

Indigenul scoase un strigăt puternic, apoi se aruncă în apă şi se scufundă. Petre se uită în jur, ca să-l vadă unde apare. Cam la zece metri apăru la suprafaţă. Înoată repede la mal, apoi în clipa următoare a dispărut în desiş. Petre aduse barca la mal. Faţa îi radia de bucurie. Acum puteau să o ia la drum pe apă, până la următoarea alezare a tribului Kubu.

— Ciudat indigen, îi spuse Petre râzând lui George, nici nu aşteaptă să vadă ce vrem şi a şi luat-o la fugă, de parcă aş fi dracul.

— La fel ai face şi tu, dacă te-ar surprinde cineva în acest fel, răspunse George. Acest lucru nu-mi place. Indigenul este probabil un Kubu care stă prin a apropiere. Dacă îşi alarmează tribul, atunci îi avem pe toţi pe urmele noastre.

— Până când apar ei, noi suntem departe domnule George. Nici noi nu stăm mult pe aici ci o ştergem şi încă imediat.

— Şi unde vrei să pleci Petre?

— Pe râu în jos.

— Crezi că Bergas într-acolo a luat-o? Da, tu uiţi de portofele noastre. Aveam acolo sume importante de bani şi în afară de asta documentele noastre şi paşapoartele.

— Hm, m-am gândit că-l vom aştepta la Palembang. Bergas se va întoarce acolo probabil.

— Pe asta nu mă pot baza. Ce aceea îl voi căuta aici. Ţi-aş propune să mergem în sus pe râu. La următoarea aşezare indigenă putem afla dacă Bergas a fost văzut.

— Şi cum ne vom înţelege cu ei?

— Unii indigeni Kubu vorbesc limba albilor. Aici în zonă sunt câteva societăţi petroliere care angajează băştinaşi. Poate că avem noroc. Neplăcut este doar că a fugit stăpânul bărcii. Îi va instiga pe ai lui contra noastră.

— De aceea ar fi mai bine să o luăm în jos pe râu, domnule George.

— Nu, eu vreau să-l prind pe Bergas. N-are voie să ne scape. Cine ştie câţi i-or fi căzut victimă.

— Atunci hai, urcă în barcă să plecăm odată de aici!

— Luăm cortul cu noi, Petre, poate că ne mai trebuie. Are loc în canoe.

— Dar să ne grăbim. N-aş vrea să ne găsească indigenii aici, domnule George. Pe râu suntem mai siguri ca aici, unde se pot ascunde în desişuri. Cei doi se apucară să strângă şi să împacheteze cortul. Totul a durat un sfert de oră. După care s-au urcat în luntre şi vâsliră pe râu în sus. Încă nu se vedea nici o barcă.

II
PE URMELE BANDITULUI

CĂLĂTORIA A ÎNCEPUT ÎNCET ŞI PRUDENT, mereu pe mijlocul râului. Aşa nu puteau fi atacaţi de pe maluri. Râul avea o lăţime de aproape patruzeci de metri. Malurile erau pline de vegetaţie, nu se putea distinge nimic prin ea. Nu apăreau decât sporadic fiare din junglă. Se părea că zona era părăsită de oameni.

George ştia însă că nu era aşa. El ştia că aşezările Kubu se aflau mai cu seamă în apropiere de râu. Se aştepta să apară în curând una.

După o jumătate de oră, văzură la mal o colibă indigenă, plutitoare, clădită pe o plută. Coliba era deschisă pe partea dinspre râu. Aşa că se putea vedea înăuntru.

Acoperişul din frunze de palmier Lipai ajungeau în partea din spate până jos. Cei doi se opriră din vâslit şi priviră curioşi spre colibă. Dar în interior nu se vedea nici un om.

— Hai să cercetăm coliba, propuse George, probabil este a băştinaşului cu barca. Pare să trăiască singur aici.

— Să fim prudenţi, răspunse Petre, coliba este destul de mare, ca să poată adăposti mai multe familii. Cred că au părăsit-o intenţionat. Poate că ne-au observat şi s-au ascuns.

— N-au de ce să se teamă de noi, Petre. Mă voi înţelege cu ei. Să vâslim într-acolo. Petre cedă. Se apropiară încet de colibă. Se vedea că era locuită. Când ajunseră destul de aproape, George scoase un strigăt. Nu răspunse nimeni. Nici a doua oară şi nici a treia oară. Atunci se hotărî să intre în colibă. Înainte însă ca barca să ajungă la plută, din pădure apăru un indigen, ţinând în mână o lance, gata de aruncare.

George bănuia că nu se poate înţelege cu acest indigen, necunoscându-i graiul. El nu ştia decât câteva frânturi de limbă malaieză. Îşi încercă norocul.

— Locuieşti aici? îl întrebă el pe băştinaş.

Spre bucuria lui răspunsul veni prompt, în aceiaşi limbă.

— Da, Tuan Sidin aici locuieşte.

— Ăsta-i indigenul de la care am luat canoea, îi şopti Petre lui George.

Acesta a dat din cap şi-l întrebă pe indigen.

— Această canoe îţi aparţine Sidin?

— Da, Tuan, răspunse indigenul, fără a renunţa la poziţia sa, gata de luptă.

George se amuză pe tăcute. Băştinaşul era gata să arunce lancea în străini, dar îi numea pe aceştia Tuan, adică domnule.

— De ce ai fugit, când am vrut să te oprim? Am vrut doar să-ţi vorbim Sidin.

— Tuan atacat la Sidin, Sidin fugit de frică.

— N-ai de ce să e temi de noi, Sidin. Îţi vom da canoea înapoi şi pentru sperietură te despăgubim.

Faţa indigenului se lumină. Îşi lăsă lancea în jos. George împinse barca încet către coliba plutitoare.

— Trebuie să ne ajuţi, Sidin, continuă el, barca ne mai trebuie, dar îţi facem o propunere, să ne însoţeşti. Noi aici suntem străini şi ne trebuie o călăuză.

— Tuan, Sidin gata să însoţească pe Tuan, răspunse indigenul pe loc, Sidin a condus mult deja Tuan albi.

Oferta îi făcu oarecum griji lui George, căci nu avea nimic cu ce să-l răsplătească pe indigen,

— Tu eşti un Kubu, Sidin? întrebă el.

— Da, Tuan, tatăl lui Sidin fost însă malaiez.

— Mai trăieşte tatăl tău?

— Nu Tuan.

— De când eşti pe drumuri?

— Sidin sculat două ore înainte de soare, Sidin azi vâneze porci sălbatici.

— Ai văzut o barcă cu motor, mergând în sus pe râu?

— Nu Tuan.

— Cât este până la următoarea aşezare Kubu?

— O oră de mers pe apă Tuan.

— Mergem acolo. Poţi veni imediat cu noi.

Indigenul acceptă bucuros. Purta doar un pantalon lung şi uşor iar bustul îi era gol. Fără să-i pese de colibă se urcă în barcă şi luă loc la proră în faţa lui Lu Wang. În faţa sa era cortul. George i-l arătă şi-l întrebă.

— Ai văzut casa, acolo în luminiş Sidin? Era casa noastră.

— Da Tuan, Sidin cunoaşte case uşoare de la Tuan albi, se chema cort.

— Vrei să ai un astfel de cort, Sidin?

Ochii indigenului sclipiră din nou.

— Da Tuan, dar cort cost scump.

— Dacă ne conduci bine, primeşti cortul acesta cadou, Sidin.

— Tuan, Sidin conduce bine. Sidin tot face ca să ajuţi la Tuan. Sidin ucide toţi duşmani de la Tuan, dacă Tuan poruncă.

— Bine Sidin, aşa rămâne. Vei primi cortul de la noi dacă vom fi mulţumiţi.

Tocmai când vroiau să plece, auziră zgomotul unui motor de barcă. Petre şi George se uitară unul la altul. Se întorcea cumva Bergas să-şi viziteze victimele? Petre duse involuntar mâna la pistol, în timp ce zgomotul se apropia. George recunoscu pe dată, că nu era a lui Bergas. În barcă erau doi oameni, un alb şi un indigen. Indigenul pilota pe când albul lenevea, întins la pupa bărcii, cu ochii închişi.

— Cine-i acesta Sidin? întrebă George.

— Tuan, Sidin nu cunoaşte pe Tuan alb. Barca venit prima dată aici cu două zile în urmă.

George dădu din cap. Cu două zile în urmă ei erau împreună cu Bergas pe râul Lalang. Deci omul n-avea cum să aibe de a face cu Bergas. Între timp barca se apropia în viteză. George strigă şi făcu semn cu mâna.

Motorul a fost oprit imediat. Albul se înălţă în sus, mirat. Lui George i se păru că faţa i se întunecase la vederea lor. Apoi le făcu zâmbind un semn cu mâna, spunându-i ceva pilotului bărcii. Acesta descrise un mic arc de cerc şi ajunse aproape de canoe.

George salută, prezentându-se pe el şi pe Petre. Omul se prezentă şi el, se numea Tolker. Era angajatul unei societăţi petrolifere.

George îi povesti păţania prin care trecuseră.

— Aşa ceva, izbucni omul, este de necrezut, eu am văzut barca. Erau patru indivizi şi un alb în ea. Asta o fi fost!

— Da, aşa este, exclamă George bucuros, încotro au luat-o?

— Eu cred că încearcă să ajungă la Djambi. Barca lui cu motor este demontabilă, am văzut asta pe loc. Va găsi destui hamali care să-i care părţile la râul Djambi, acum că are bani destui la el.

— Atunci n-avem cum să-l mai ajungem, spuse George dezamăgit.

— Aşteptaţi domnilor, v-aş face o propunere. Eu am timp. Cum îmi plac aventurile, m-aş asocia cu dumneavoastră. Vă invit să veniţi cu barca mea cu motor. Poate că-l ajungem pe ticălosul ăsta de Bergas cel puţin aşa cred.

George se sfătui cu Petre, care de asemenea a fost de acord. Sidin rămânea, ne mai fiind nevoie de el. George i-a dat cortul cadou. Probabil că nu mai trebuia să înnopteze în junglă. Tolker le promise să-i ducă la o aşezare mai mare, în caz că nu i-ar ajunge pe Bergas.

Bucuria lui Sidin era de nedescris. Acum i-ar fi condus cu plăcere pe albi, ca să-şi arate recunoştinţa.

Petre şi George împreună cu Lu Wang se urcară în barca lui Tolker. Acesta ordonă indigenul să întoarcă cu viteză moderată, barca şi porni înapoi. Tolker le povesti mult despre viaţa lui în junglă. Lucra de ani de zile la societatea petrolieră, care mereu elabora planuri noi. Treceau adesea luni până când el se întorcea în civilizaţie, cum spunea el, doar pentru un scurt timp.

După ce Petre şi George îi mai spuseră odată întâmplarea lor şi după câteva minute de gândire, ridicând din umeri, Tolker spuse:

— Este posibil ca Bergas să nu vrea să ajungă la râul Djambi. Se poate ascunde şi aştepta, până se poate reîntoarce. Doar aţi spus că a vrut să vă ucidă. Va fi crezând că intenţia de crima i-a reuşit.

— Dar unde să-l căutăm, domnule Tolker. Nu cunoaştem ţara. Noi l-am urmat să-i vizităm pe Kubu şi să vânăm tigri.

— Vânătoarea de tigri va fi fost o scuză de a lui Bergas. O fi auzit de pasiunea dumneavoastră pentru vânătoarea de tigri.

Bănuiesc că nu a plecat departe. Ne vom informa în primul sat Kubu.

George a fost de acord. Barca înainta cu viteză sporită. George şi Petre admira splendidele maluri ale râului. Aici era jungla adevărată. Din când în când văzură colibe plutitoare ale indigenilor Kubu, ancorate la mal. Mereu era ceva nou de văzut.

Petre îl atinse pe George de câteva ori, fără să fie observat. Făcu cu ochii un semn în direcţia lui Tolker. Farrow ridică din umeri, neînţelegând ce voia amicul său să spună. Din păcate, acum, nici nu-l putea întreba.

În faţa lor s-a ivit satul Kubu. Petre şi George se mirară de mărimea aşezării. Douăsprezece colibe construite pe stâlpi se întindeau pe un loc liber, de-a lungul râului. Aveau acoperişuri în pantă, unele având în faţă verande. Partea din faţă era deschisă şi se putea vedea înăuntru. George observă câţiva papagali viu coloraţi care stăteau pe balustrada verandelor, legaţi cu lănţişoare mici de acestea. A putut fi recunoscut şi marele şi răutăciosul Kereke precum şi micul şi simpaticul Pialing. Mai puteau fi văzuţi mulţi câini şi mai ales găini. Băştinaşii Kubu se aseamănă mult cu malaiezii. Nu pot fi socotiţi mici de statură. Culoarea pielii este brun închis, părul îl poartă întins, uneori puţin ondulat. Ochii le sunt negrii. La bărbaţi se poate vedea adesea barbă. Cei mai mulţi kubu suferă de o boală de piele, cu cruste care îi urâţesc. Bărbaţii stăteau la mal, uitându-se la barca cu motor. Tolker opri la mal şi sări pe ţărm. El le înţelegea limba şi discuta cu un kubu care era un Dipati, adică şef al tribului. La chemarea lui Tolker, George şi Petre părăsiră barca. Acesta le şopti:

— Şeful tribului ne-a invitat, trebuie să petrecem noaptea aici. Poate că vă interesează să le cunoaşteţi obiceiurile domnule Farrow.

George n-avea de loc chef, îi era mai important să-l ajungă pe Bergas. Dacă rămâneau la indigeni, banditul putea câştiga un avans serios. De aceea îl întrebă pe Tolker, care-i este părerea.

— Vă înşelaţi domnule Farrow. Şi Bergas a fost aici. Şeful pare să ştie încotro a plecat Bergas. Trebuie deci să-i acceptăm invitaţia.

Lui Petre şi George nu le rămase decât să coboare din barcă. Păşiră prin sat alături de Dipati urmaţi de ceilalţi indigeni. Câinii lătrară furioşi la vederea străinilor. Prin câteva strigăte ei fură liniştiţi. Se opriră la o colibă goală. Şeful i-a spus ceva lui Tolker, după care i se adresă lui George.

— Aceasta este coliba de oaspeţi de oaspeţi. Să mergem sus. Mai târziu suntem invitaţi la mâncare. Spre colibă duceau două scări uşoare. Tolker urcă primul urmat de George şi de Petre. Indigenii adunaţi în faţa se risipiră. Şeful de asemenea se duse la coliba lui să dea indicaţii legate de prânz.

— Ce să facem aici? întrebă George supărat. Ce rost are să ştim că Bergas a fost aici? Ne va scăpa.

— Am aflat câte ceva de la şef, domnule Farrow. Bergas a fost azi dimineaţă, devreme în sat cu indigenii săi. Cu doi din ei a mers în interior. Avea intenţia să viziteze un sat Kubu mai îndepărtat.

— Şi barca cu motor, domnule Tolker?

— A plecat mai departe cu ceilalţi doi indigeni. Probabil că-l aşteaptă undeva pe Bergas.

— Cunoaşte şeful satul unde s-a dus Bergas?

— Da, este în pădure. Putem ajunge în cinci ore. Bergas le ducea nişte daruri după cum afirmă şeful de trib.

— De unde ştiţi asta domnule Tolker? întreabă George tresărind.

— Căpetenia vorbea de un satan, cu asta se putea referi doar la un tigru, cuvântul şeitan (satan) este cunoscut aici.

George se gândi puţin. De ce plecase cu barca? Voia oare Bergas, dacă intrase aici în junglă, să se întoarcă pe alt drum?

— Ce aveţi de gând să faceţi domnule Tolker? întreabă George.

— Propun să mergem şi noi în satul Kubu. Bergas va rămâne un timp acolo.

— Dar nu cunoaşteţi satul, cum să-l găsim?

— Voi cere un ghid, domnule Farrow. Şeful are mult de-a face cu albii, este în raporturi bune cu ei. Nu este viclean.

— Nici nu-i putem lăsa daruri, căci ni s-a luat totul.

— Lăsaţi asta în seama mea. I-am povestit totul şefului. Vrea să ne ajute să-l prindem pe bandit.

— Nu avem puşti, domnule Tolker, doar pistoalele ne-au rămas. Cu astea nu prea putem ucide animale de pradă şi precis că în junglă asta sunt multe.

— Aşa este. Eu am două carabine bune, una vă pot lăsa şi dumneavoastră. Acum vreau să vorbesc cu căpetenie despre ghid. La masă nu vom avea timp de aşa ceva.

George se declară de acord. Tolker părăsi coliba. Urcă în coliba şefului, fără să se facă anunţat în prealabil.

— Ce semn mi-ai făcut în barcă, cu cotul şi din ochi Petre? îl întrebă George pe Petre.

— Mi-au venit nişte gânduri, domnule George. Tolker ăsta nu-mi place. Are o anumită viclenie în ochi.

— Vezi peste tot fantome, Petre, zise George, dând din mână. Ăsta este efectul păţaniei noastre. Fiecare om trebuie să fie un original.

— Nu, domnule George, nu-i aşa. Nici eu nu ştiu de ce nu-mi place Tolker.

— Ne-a oferit ajutor, Petre, omul este precis cinstit.

Petre ridică doar din umeri.

— Vrei deci să mergi în junglă? întrebă el după un timp.

— Desigur, trebuie să ne recuperăm cu orice preţ avutul. Mai ales documentele, că fără ele nu mai putem face nimic.

— Şi Lu Wang?

— Pe el mai bine m-aş lăsa aici. Precis se va întrista. Dar altfel nu merge. Nu suntem echipaţi suficient şi un marş prin junglă este periculos. Şi în plus rămâne şi barca lui Tolker aici. Lu Wang poate rămâne în barcă. Nu vom fi plecaţi multă vreme.

— Se întoarce Tolker, spuse Petre.

Acesta părea bine dispus. Le făcu de departe semn celor doi.

— Vom primi doi ghizi buni, spuse el, după ce urcase în colibă, am vorbit cu şeful.

— Şi când pornim?

— Imediat după mâncare. Peste o oră mergem în coliba căpeteniei.

— Barca rămâne aici nu-i aşa, domnule Tolker? întrebă George.

— Nu, merge mai departe. Indigenul meu o duce la un loc anume. Acolo poate fi şi barca lui Bergas. La întoarcere venim pe un alt drum, pe care va veni şi Bergas. Este mai bine dacă avem barca la timp, în cazul când nu-l găsim pe Bergas.

— Trebuie să rămână şi micul meu chinez, domnule Tolker. Aş vrea să-l las în barcă.

După câteva clipe, Tolker dădu din cap. George avu totuşi impresia că nu-i prea convenea ca micul chinez să rămână.

— Bine, să rămână în barcă, zise Tolker. Poate nu se plictiseşte cu barcagiul meu. Cobor să-i spun barcagiului meu. Părăsi coliba.

— Ai observat că nu-i convine ca LU Wang să rămână? întrebă Petre.

George trebui să recunoască.

— Poate avea şi un alt motiv, Petre, decât cel la care te gândeşti. Te rog renunţă la suspiciuni faţă de Tolker, omul vrea într-adevăr să ne ajute.

— Sper, în interesul nostru domnule George răspunse Petre îngândurat.

III
LA SĂLBĂTICII KUBU

TOLKER S-A ÎNTORS după o jumătate de oră. L-a adus şi pe Lu Wang. Micul Chinez avea faţa necăjită, aflase deja că nu poate veni cu noi.

— Nu mă crede, că nu vine cu noi, explică Tolker, vrea să audă de la dumneavoastră, domnule Farrow.

— Aşa este Lu Wang, vei rămâne în barca cu motor spuse George, în junglă este prea periculos pentru tine, va trebui să vedem de noi destul. Ne vom întoarce în curând.

Lu Wang a dat din cap. Rămase nehotărât în faţa lui George.

— Mai vrei ceva? îl întrebă George.

Lu Wang răspunse afirmativ.

— Spune atunci ce ai pe inimă, Lu Wang?

— Lu Wang vrei vorbeşte la Mr. Farrow singur, se rugă micul chinez.

— Aşa? Vrei să-mi apui ceva secret? Bine, hai să mergem la barcă.

George părăsi râzând coliba împreună cu Lu Wang. Pe drumul spre mal, îl întrebă pe micul chinez ce vrea să spună.

— Mr. Farrow, om nu este bun, om are ochii răi, spuse Lu Wang.

— De cine este vorba? întrebă George mirat.

— Om cu marca cu motor, Mr. Tolker.

— Prostii, Lu Wang, Tolker vrea să ne ajute. Ne conduce la următoarea aşezare Kubu şi acolo îl vom găsi pe Bergas care ne-a luat totul.

— Mr. Farrow acolo nu găseşte pe Bergas, Mr. Farrow atent trebuie la Mr. Tolker.

— Lasă prostiile astea Lu Wang, n-ai voie să spui aşa ceva. Rămâi în barcă şi ne aştepţi. Ai înţeles?

Lu Wang nu răspunse, se uita doar trist la George. Acesta l-a dus la barcă. Cum urcă micul chinez în barcă, indigenul şi porni motorul şi părăsi malul, iar George se uită mirat după ei. După care s-a întors la colibă grăbit.

Ei sesiză că indigenii nu le acordă nici o atenţie străinilor şi îşi vedeau de treburi.

— De ce aţi trimis deja barca domnule Tolker? întrebă George, după ce intră în colibă.

— Omul meu trebuie să ajungă la locul indicat de şef. Acolo trebuie să fie foarte atent, pentru a nu fi văzut de alţi indigeni. Bergas şi-o fi atenţionat şi el oamenii lui. Omului meu i-am spus să stea ascuns până venim noi.

George nu a putut face nici o obiecţie. Şeful de trib a trimis un indigen să-i invite pe oaspeţi la masă. Plecară şi au intrat imediat în coliba şefului.

Masa s-a desfăşurat fără ceremonie. La început li s-a servit peşte, apoi fiertură de banane. Lui Farrow i-a plăcut şi-i era o foame de lup. Pe timpul mesei la care luau parte doar şeful şi vraciul satului, nu se vorbi. Abia la urmă Tolker se interesă de călăuze. George şi Petre nu înţelegeau nimic. La urmă Tolker se ridică şi le spuse:

— Domnilor urmaţi-mă. Peste o oră pornim, domnule Farrow, spuse el, pe când mergeau spre coliba lor, ne vor însoţi doi indigeni. Nu vor veni însă până la celălalt sat, ei se vor întoarce mai repede. Este vorba să mergem la un trib Kubu sălbatec.

— Un trib sălbatec, ce înseamnă aceasta?

— Nu vă fie frică domnule Farrow, kubu nu sunt războinici. Un trib sălbatec este acela care nu a venit în contact cu albi. De aceea nu vin cu noi ghizii până la capăt. Ne vor arăta drumul pentru că ultima porţiune pe care o străbatem, vom fi singuri.

Petre îi aruncă lui George o privire îngrijorată, acesta se gândi fără să vrea la avertismentul lui LU Wang. Dar el scutură din cap. Nu, era exclus ca Tolker să pregătească un vicleşug. Omul ştia că fuseseră jefuiţi şi nu avea nici un motiv să le refuze sprijinul.

— Important este să găsim satul, domnule Tolker, spuse George, cum văd v-aţi adus deja puştile. Pe care mi-o împrumutaţi?

— Luaţi-o pe aceasta. Tolker îi întinse puşca, este de fabricaţie engleză. Vă mai dau douăzeci de cartuşe. Cred că ajunge.

George mulţumi. Apoi aşteptară cu toţi venirea ghizilor. Aceştia veniră iar băştinaşii s-au strâns, vrând să-i însoţească o bucată de drum.

Veni şi şeful să-şi ia rămas bun.

Cei doi kubu mergeau înainte şi intrară în junglă pe o potecă. După plecarea noastră, o vreme se mai auzeau strigătele indigenilor, apoi au rămas singuri. Tolker mergea lângă George, Petre îi urma. Acesta îl urmărea în permanenţă pe Tolker. O voce interioară îl avertiza mereu. Dar nu a putut încă găsi la el intenţii duşmănoase. Mersul era destul de rapid, aceasta la cererea lui Tolker ca să nu permită scârboaselor de lipitori să ajungă prin încălţăminte, la corpurile lor. Sub arbori domnea o căldură umedă şi era semiîntuneric. Călătorii au fost în curând lac de sudoare, iar alergatul îi obosea rău. Era o binefacere când Tolker făcea din când în când un popas, la câte un loc fără lipitori.

Nu-i o plăcere să alergi cinci ore prin astfel de junglă. Indigenii obişnuiţi cu clima nu sufereau din cauza ei. Nici de insecte sau de scârboşenii nu le păsa. Din loc în loc câte un copac gigant prăbuşit îi silea pe călători să treacă peste el.

George ar fi vrut să se gândească la cele întâmplate dar Tolker vorbea mereu cu el fără oprire. Erau atenţi doar la drum. După patru ore de mers, indigenii se opriră şi vorbiră cu Tolker, apoi se întoarseră şi fugiră înapoi în pădure.

— Suntem deja aproape de satul Kubu? întrebă George.

— Într-o oră suntem acolo, domnule Farrow. Acum facem o mică pauză. Văd că sunteţi obosiţi. Aici nu sunt lipitori şi apoi trebuie să discutăm ce facem dacă Bergas este într-adevăr acolo. Poate că s-a împrietenit cu ei şi-i poate asmuţi asupra noastră.

— Şi eu m-am gândit la aceasta, dar aceasta nu mă va opri să-mi reglez conturile cu el, domnule Tolker. Vreau înapoi ce-i al meu. De nu cu binele, atunci cu forţa.

— Bergas este un ticălos faţă de care nu trebuie să ne încurcăm în sentimente, voiam să vă propun să mă lăsaţi să merg eu mai întâi la Kubu. E mai bine. Încă nu-i cunoaşteţi pe indigeni aşa bine ca mine. Eu pot vorbi cu ei şi mă pot informa de Bergas. Sunteţi de acord?

George a dat afirmativ din cap.

— Bine, aşa să fie, domnule Tolker. Sper că nu ne veţi lăsa să aşteptăm pre mult în junglă. În curând se face noapte şi atunci este mai bine să fim într-o aşezare omenească.

— Înţeleg domnule Farrow. Voi discuta cu kubu maximum o jumătate de oră.

Plecară mai devreme şi acum Tolker îi îndemnă să se grăbească. Acesta deveni însă tăcut, scuzându-se că trebuie să fie atent. După trei sferturi de oră a dat semnalul de oprire. Ajunseră la un luminiş cu câţiva copaci groşi. Aici urma ca George şi cu Petre să-l aştepte. Petre era neliniştit. El şi Farrow se aşezară pe un trunchi de copac şi se uitau atenţi în jur. George a sesizat neliniştea lui Petre şi-l întrebă care-i cauza neliniştii sale.

— Nu vreau să vorbesc de aceasta, domnule George, dar nu pot altfel a fost răspunsul prea mult te încrezi în Tolker. Individul nu-mi place de loc.

— Lu Wang are aceeaşi părere ca tine, Petre, spuse George râzând şi el m-a avertizat.

— Domnule George dumneavoastră ştiţi că Lu Wang are ochi buni.

— Dar acum v-aţi înşelat amândoi, dragă Petre. Poţi singur să-ţi dai seama că Tolker n-are ce profita de pe urma unei viclenii contra noastră. El este un aventurier, nimic altceva. De aceea ne însoţeşte.

— Sper să fie aşa domnule George. Cât timp vreţi să aşteptaţi aici?

— Tolker se poate întoarce într-o oră. Peste două ore este noapte. Dacă nu se întoarce peste o oră jumătate mergem noi în satul Kubu.

Petre tăcu. A fost cu atât mai mirat, când peste o oră fix, a apărut Tolker, care le-a făcut vesel cu mâna.

— Totul este în regulă, domnilor, le strigă el. Braku şeful tribului vă aşteaptă.

— L-aţi văzut pe Bergas? a fost prima întrebare a lui George.

— De văzut nu, dar a fost în sat. Acum este la vânătoare. Vrea într-adevăr să împuşte un tigru, care de câteva săptămâni umblă

prin zonă.

— Se va întoarce în sat?

— Evident. Este posibil să-l surprindem în pădure. Acum să ne grăbim, să ajungem în sat înainte de lăsarea nopţii.

George se uită zâmbind la Petre. Acesta ridică din umeri. Încă nu era convins de onestitatea lui Tolker. Porniră iar la drum. Peste un sfert de oră apăru satul Kubu. Era un luminiş mare, înconjurat de un gard cu spini, ca să-i protejeze de animalele sălbatice. Câţiva indigeni le ieşiră în întâmpinare. George se mira că nu vede femei. Şeful îi salută pe străini cu câteva cuvinte pe care aceştia nu le înţeleseră. Tolker i-a condus într-o colibă care era aşezată pe stâlp, zicându-le că aici urmează să locuiască.

Şeful şi ai săi se retraseră imediat. George sesiză însă că erau observaţi din toate părţile. El credea că acesta se datora faptului că albii veneau foarte rar pe acolo.

— Va trebui să ne procurăm singuri hrana, spuse Tolker, după ce luară loc pe platforma colibei, aici sunt alte obiceiuri ca la ceilalţi Kubu, căci doar arareori vin vizitatori. De ospitalitate nu poate fi vorba.

— Ne convine, răspunse George. Ăştia sunt şi mai desfiguraţi ca cei de la râu. N-aş putea mânca nimic de la ei.

— Înnoptăm aici, spuse Tolker, mâine devreme plecăm să-l surprindem pe Bergas. Am aflat pe unde se arată tigrul, acolo îl vom găsi sigur.

George a fost de acord. Nu se miră nici când află că şi Tolker a primit o colibă pentru noapte. Lui Petre şi George le convenea. Îşi aduseră proviziile şi începură să mănânce.

Se lasă noaptea. În sat nu s-a făcut foc, după cum s-a aşteptat George. Roiurile de ţânţari i-au silit să-şi tragă plasele de protecţie peste cap. La fel au trebuit să-şi apere şi mâinile. Nici fumul pipelor nu era în măsură să alunge ţânţarii.

— Se pare că aici noaptea se culcă, zise Tolker. Cred că-i mai bine să facem la fel. Plec la coliba mea să mă culc şi eu.

— Nu credeţi că ar fi bine să aveţi o pază, domnule Tolker? întreabă George.

Tolker râse.

— În nici un caz domnule George, n-aveţi de ce să vă temeţi. Kubu sunt oameni paşnici, chiar dacă li se spune sălbateci. Dormiţi numai, nimeni nu vă va tăia beregata, spuse el, îndepărtându-se râzând.

— De ce nu stă noaptea cu noi? întrebă Petre după o vreme, este doar loc destul aici şi este curat. De aceea cred că aici adesea înnoptează oameni, contrar spuselor lui Tolker, aici suntem în casa de oaspeţi presupun.

— Este enervantă suspiciunea ta contra lui Tolker, Petre. El va fi ştiind de ce nu rămâne cu noi. În orice caz vom veghea cu schimbul.

— Aceasta este şi părerea mea. Dacă eşti obosit culcă-te şi fac eu primul schimb.

— Bine trezeşte-mă peste două ceasuri, zise George, după care se culcă şi curând adormi.

Petre a rămas pe platformă şi privea spre în jur. La început a fost totul liniştit. Indigenii păreau a se fi culcat de asemenea. Apoi peste o oră siluete întunecate se strecurau prin sat. Puteau fi doar indigeni. Dar ce făceau la aceea oră din noapte? Petre nu-şi putea da seama încotro se duc. Dispărură la fel de repede, precum şi apărură.

După trecerea celor două ore, îl trezi pe George şi-i comunică cele văzute. George nu a dat nici o importanţă celor auzite. Nu-i păsa ce făceau indigenii pe timpul nopţii. La ei precis nu vin. Şi dacă ar fi venit ar fi avut o primire cu surprize.

George a fost de asemeni atent dar nu a văzut nimic suspect, doar câţiva indigeni se întoarseră de undeva şi intrară rapid în colibele lor.

Pe timpul veghei nu se întâmplă nimic. Totul a fost liniştit. L-a trezit din nou pe Petre. Acesta a preluat a treia veghe de noapte. Cam peste o oră apărură din nou siluetele întunecate. Petre observă că veneau din pădure şi anume din direcţia în care urmau ei să meargă. Siluetele dispărură în colibe. La ultimul schimb Petre îi povesti lui George cele văzute. Acesta deveni atent. Îi promise lui Petre că va fi deosebit de atent.

Dar nu s-a mai întâmplat nimic. S-a făcut dimineaţă, satul s-a trezit şi el. Nimeni nu se interesa de albi. Fiecare îşi vedea de treaba lui.

În curând a apărut şi Tolker. Cei doi, George şi cu Petre conveniră să nu-i spună nimic acestuia despre veghea pe care au făcut-o şi ce au văzut.

Tolker îi îndemnă la grabă. După un scurt dejun părăsiră coliba. Jos îi aştepta un indigen. Tolker îl recunoscu ca fiind călăuza lor prin junglă. El urma să-i ducă în zona unde apărea tigrul.

George se miră că la plecare nu se arată nimeni, nici căpetenia, şi-l întreabă pe Tolker unde sunt locuitorii, Tolker dădu din mâini râzând.

— Acestea sunt populaţii sălbatice, domnule Farrow, de la ei nu poţi aştepta obiceiuri civilizate. Să fim mulţumiţi că nu se ocupă de noi.

Intrară repede în junglă pe o potecă îngustă. Tolker imprimă marşului un ritm rapid îndemnându-l la grabă şi pe indigen. El a rămas în spate motivând că zona nu era prea sigură şi că voia să-i păzească de surprize neplăcute.

După vreo douăzeci de minute aveau un ritm rapid, când deodată indigenul se opri speriat şi sări într-o parte. George şi Petre care alergau în spatele lui au vrut să se oprească şi ei. Petre care era în spatele lui George simţi o lovitură puternică în spate,

care-l împinse înainte. Acesta s-a lovit de George pe care aproape că-l aruncă la pământ. Atunci simţiră că ceva se mişcă sub ei. Pământul a cedat. În căderea lor, ei căutară să se prindă de ceva, dar o nouă lovitură îi aruncă într-o groapă adâncă, care era acoperită cu crengi subţiri. În semiîntunericul junglei aceasta nu putea fi observată.

Căzură cam trei metri şi se izbiră de fundul gropii. În acest moment deasupra lor se auzi un râs batjocoritor. George sări în sus şi smulse pistolul, se uită în sus dar nu se arată nimeni. Auziră doar râsul lui Tolker.

— Totul este în regulă Bergas, ageamii sunt în capcană. Nu te mai ascunde. Arată-te liniştit.

George se înfurie. Ar fi vrut ca una dintre canalii să se arate la marginea gropii. Acum se ruşină de Petre, care în mod repetat l-a avertizat de pericolul care-i paşte din partea lui Tolker. S-a purtat ca un adevărat Greenhorn.

— Las-o baltă, domnule George, spuse încet Petre, orice om se poate înşela. Ai avut în Tolker prea multă încredere. Pe mine ma avertizat o voce interioară.

— De te-aş fi ascultat n-ajungeam aici. Acum suntem într-o capcană din care numai cu greu vom putea scăpa.

— Acum ştiu şi eu ce-au făcut aceia pe care i-am văzut azi noapte. Au ieşit să sape groapa aceasta, la ordinal lui Tolker. Mai târziu i-am văzut întorcându-se. Tolker este viclean. El a vrut probabil să vadă dacă ne-au ucis şerpii în pădure şi voia să-i spună, dacă am murit, lui Bergas. Era mai bine, decât dacă Bergas ar fi făcut-o. Pe Bergas l-a înştiinţat la timp. Cred că era în primul sat Kubu, când am ajuns acolo, cei doi au decis să ne atragă aici în capcană.

George a dat din cap. Trebuia să-i dea dreptate lui Petre. De sus s-a auzit vocea lui Bergas.

— Da, domnilor, a fost o surpriză drăguţă când aţi văzut şerpi în cort, nu? Ei, acum ştiţi despre ce este vorba. Şi acum aş putea să arunc câţiva şerpi în groapă şi să vă las în voia sorţii. Indigenii nu trebuie decât să arunce pământul peste voi. Dar am decis altfel. Ce am luat de la voi este pre puţin. În portofelele voastre au fost doar bani puţini. Am putea poate face o afacere, dacă ţineţi la viaţă. Ce ar fi să-mi eliberaţi o împuternicire pentru Palembang? Scrisoarea voastră de credit vă permite să ridicaţi de acolo bani.

— Scoateţi-ne mai întâi afară, apoi vom vorbi despre aceasta, răspunse George.

Un hohot dublu de râs le-a fost răspunsul.

— V-ar conveni, nu? Nu, nici vorbă. Vă spun, dacă nu ajungem la o înţelegere nu mai ieşiţi din groapă. Vă scot cu o condiţie. Aruncaţi armele afară şi-mi promiteţi că scrieţi o împuternicire pentru două mii de guldeni.

— Veţi avea banii, Bergas, cu condiţia să vă ţineţi de cuvânt. În plus ne daţi înapoi ce ne aparţine mai ales portofele cu documentele.

— Le puteţi primi. Dacă sunteţi de acord, aruncaţi armele afară.

— Nu-i necesar, noi ne vom ţine de cuvânt şi nu vom face uz de ele.

— Nu suntem de acord. Dacă preferaţi să muriţi, mă rog. Şi acum ultima propunere. Aşteptăm exact o jumătate de oră. Dacă până atunci nu aruncaţi armele, vă aruncăm noi câţiva şerpi cu pălărie în groapă. Este ultimul meu cuvânt.

Bergas tăcu. George se uită la Petre.

— Ce putem face Petre? Le-aş da banii dar sunt sigur că nu se vor ţine de cuvânt. Bergas se teme de noi, nu ne va lăsa în viaţă, iar indigenilor cine ştie ce poveste le-a spus sau poate i-a mituit. De aceea au fost atât de ciudaţi faţă de noi.

— Singuri nu putem ieşi de aici, domnule George, spuse Petre, uitându-se la pereţii gropii, chiar dacă te urci pe umerii mei, nu poţi face nimic. Aceştia sunt atenţi şi te-ar împuşca de cum te-ai arăta. Pe noi ne interesează doar actele. Acceptă-le cererea! Aici nici armele nu ne mai sunt de folos la nimic.

— Vrei, Petre, să ne predăm?

— Nu avem altceva de ales domnule George, sau vrei să te lupţi aici cu şerpii?

George scutură din cap, amintindu-şi de noaptea cumplită şi se înfioră.

Cugetă îndelung. A trecut un sfert de oră fără ca să se poată hotărî.

IV
TRĂDĂTORII

— DOMNULE GEORGE TIMPUL NE PRESEAZĂ, ce facem, întrebă Petre după alte câteva minute.

— Aruncăm armele afară, Petre, n-avem ce face, răspunse trist George, dar vai de ei dacă nu-şi vor ţine cuvântul.

— Nu chiar, vom avea ocazia să ne răzbunăm, dacă ne trădează.

— Mai avem cinci minute. Nu vrei să vorbeşti iarăşi cu ei?

George a dat din cap, apoi strigă. Imediat îi răspunse Bergas.

— Ce doriţi, unde-s armele? Nu accept nimic. Coşul cu şerpi este pregătit.

— Predăm armele. Promiteţi că ne veţi lăsa liberi, dacă aveţi banii?

— Am promis odată. Şi acum daţi pistoalele şi puşca sau îmi pierd răbdarea. Cu inima grea aruncară armele afară, patru pistoale şi puşca lui Tolker. Imediat la marginea gropii a apărut capul lui Bergas.

— Văd că sunteţi raţionali domnilor. Vă voi lăsa în jos o frânghie, pe care vă veţi căţăra afară, dar numai la comanda mea. Al doilea aşteaptă până când îi voi spune eu.

Capul a dispărut din nou, apoi de sus se aruncă o frânghie în groapă. Petre o apucă primul.

— Urc eu mai întâi domnule George, este mai bine, zise Petre şi se căţără sus. Acolo a fost prins şi dispăru de la marginea gropii. George aşteaptă. În sfârşit primi şi el comanda de a veni sus. Ajuns sus la marginea gropii, l-a văzut pe Petre culcat la pământ, legat. Şi el a avut aceeaşi soartă.

Mulţi indigeni îi urmăriseră pe ascuns şi acum înconjurară groapa privindu-i pe captivi.

Bergas şi Tolker stăteau deoparte şi vorbeau cu şeful lor. Apoi, li se desfăcură legăturile de la picioare şi au trebuit să alerge înapoi la aşezarea Kubu. Aici au fost băgaţi în coliba în care înnoptaseră.

În sat era mare agitaţie. George şi Petre s-au aşezat în aşa fel încât puteau să observe o parte a satului.

Bergas îi legase aşa fel că nu se puteau apropia unul de altul şi nici elibera reciproc.

La început nu au înţeles motivul agitaţiei indigenilor. Îl văzură pe Dukun (vrăjitorul) intrând în coliba căpeteniei Dipati. Alţi indigeni aşteptau adunaţi în faţa colibei, nerăbdători. În sfârşit apăru Dukun şi vorbi cu ei. Ţinu o cuvântare lungă, plină de gesturi, după care indigenii se risipiră. Peste câteva minute Bergas şi Tolker intrară în coliba captivilor.

Bergas le-a adus portofelele. El se aşează lângă ei pe când Tolker, de pe platformă privea satul.

— Aici aveţi documentele domnilor, explică Bergas. Acum îmi daţi împuternicirea domnule Farrow. Până nu-mi daţi banii nu vă eliberez.

— Şi cât va dura asta? întrebă George.

— Depinde dacă împuternicirea este corectă. În zece zile mesagerul meu se poate întoarce.

— Şi până atunci vom zace aici?

— Nu, dispărem de aici. Indigenii au mâine o sărbătoare şi nu vor ca noi să fim de faţă. Le este frică să se întâlnească cu albii, pe care noi i-am capturat, cu permisiunea lor. Vă ducem undeva unde vă puteţi mişca liber.

— Duceţi-ne la râu înapoi. Promitem că nu vom încerca să evadăm.

— Trebuie să fiu prudent domnule Farrow. Scrieţi împuternicirea pentru 5000 de guldeni şi apoi…

— A fost vorba de 2000, interveni George.

— Ne-am gândit altfel domnule Farrow, 2000 pentru fiecare. În plus trebuie să vă hrănim şi pentru asta mai trebuie 1000 de guldeni.

— Trădătorule! izbucni George indignat. Nu scriu nici o împuternicire.

— Cum doriţi, dar vă sfătuiesc să vă gândiţi. Într-o oră părăsim satul.

— Nu scriu nici o împuternicire, repetă George.

— Atunci vă voi sili, şuieră Bergas furios. Cu cât vă împotriviţi mai mult, cu atât mai mult voi cere. Deci doriţi să scrieţi, am adus totul?

George îşi dădu seama că dacă voia să se scutească pe sine şi pe Petre de mari neplăceri, trebuia să scrie. Cedă. Bergas îi dezlegă mâna dreaptă. Peste cinci minute împuternicirea era scrisă.

— Aveţi din nou valoroasele voastre documente, râse Bergas batjocoritor, vi le pun în buzunarele laterale, vedeţi să nu le pierdeţi.

Îl legară din nou pe George. Apoi merse la Tolker şi-i arătă hârtia.

— Păstrez scrisoarea de credit. Să nu vă plictisiţi prea mult, domnilor. De vi se întâmplă ceva, nu răspundem! După care bandiţii se întoarseră.

George le intui pe loc planul. Tăcu. Petre însă îi copleşi cu înjurături. Bandiţii însă râseră şi părăsiră rapid coliba, dispărând într-a lor. Cum aceasta avea un apărător de vânt, nu se putea vedea înăuntru.

— Linişteşte-te Petre, vom scăpa noi, spuse George cu indignare. Vom vorbi noi cu indigenii.

— Dar cum, aceştia nu înţeleg nici malaieza?

— Vom încerca să ne eliberăm singuri. Ziua nu merge, ne văd aceştia. Noaptea însă trebuie să reuşim.

— Dacă până atunci nu murim de foame sau de sete, domnule George. Nu mai pot de sete.

— Eu la fel. Acum văd că mai bine am fi acceptat lupta cu şerpii decât să ne fi predat acestor trădători.

— Dacă scăpăm de aici, suntem total fără apărare, domnule George. Avem un drum de cinci ore prin junglă. Gândeşte-te ce se poate întâmpla.

George se gândise, dar îşi spuse că trebuie îndrăznit. Ei nu ştiau ce aveau de gând indigenii, dar gândul la sărbătoarea acestor sălbateci le crea simţăminte neplăcute.

Trebuiau să stea imobilizaţi. Nimeni nu se ocupa de ei. Setea devenea tot mai violentă. George era prea mândru pentru a-i chema pe indigeni să-i aducă apă. Oricum nu l-ar fi înţeles. Se uită la coliba bandiţilor. Nu se arătaseră încă, cu toate că ora trecuse.

Oare ce vor face băştinaşii? Petre îşi dădu cu părerea.

— Tot ce a spus Bergas este o minciună, domnule George. Poate că aceştia nu au nici o sărbătoare, Bergas voia doar să ne sperie. Bergas voia doar ca tu să scrii cât mai repede împuternicirea.

— Şi eu sunt uimit că încă nu au plecat. Dar ce-i acolo? Indigenii par că vor ceva de la ei.

Văzurăm cum vreo zece indigeni se apropiau de coliba lui Bergas. Unul din ei urcă scara. Deodată răsună un strigăt către cei de jos, după care aceştia ca pisicile urcară şi ei. Răsună un concert de strigăte. Kubu veneau din toate părţile. Apăruse şi şeful Dipati. Dar, ei, tot nu pricepeau ce se întâmpla. Atunci un indigen smulse apărătoarea de vânt şi toţi au putut privi înăuntru.

Coliba era goală. Tumultul s-a înteţit. Nici măcar şeful nu se putea stăpâni. Veniră în goană la coliba lor şi urcară scara. Câteva secunde şeful se uită la captivi, apoi spuse ceva, dar nu-l înţeleseră nici unul. Şeful strigă ceva, apoi apăru un alt Kubu care înţelegea malaieza. El li se adresează prizonierilor.

— Albii au fugit. Au promis la Dipati cadouri mari, dacă ajută. Acum au plecat.

— Nu este vina noastră şi pe noi şi pe voi ne-au înşelat, răspunse George.

Kubu spuse ceva şefului său, după care cei doi părăsiră coliba. În sat apăru vraciul Dukun, care vorbi câteva minute cu şeful după care se adresă celorlalţi.

Ţinu un discurs lung. Deodată kubu se puseră pe strigat. Alergară în toate părţile înarmaţi cu suliţe. Şeful dădea câteva ordine după care kubu părăsiră satul.

V
UN AJUTOR NEAŞTEPTAT

— DOMNULE GEORGE nu ne vom putea elibera singuri, spuse Petre, după ce peste sat se aşezase iar liniştea. Am încercat să-mi slăbesc legăturile dar nu merge. Nici nu putem să ne apropiem unul de altul.

— Ai dreptate Petre şi eu am încercat. Dumnezeule, când mă gândesc ce prost am fost!

— Nu te mai gândi, orice om greşeşte în viaţă. Trebuie să vorbim cu şeful tribului. Poate că vine, dacă-l chemăm.

— Bine Petre, strigă-l tu.

Petre strigă de câteva ori după kubu. Cu toate că strigătul său se auzea în tot satul, nu veni nimeni.

Şeful plecase cu vraciul şi se părea că părăsiseră aşezarea.

— Se pare că nu a rămas nimeni, au dispărut până şi câinii şi găinile domnule George.

— Mi-ar plăcea să fie aşa. Am un gând. Dacă nu este nimeni aici, putem încerca să ne forţăm eliberarea. Coliba este fragilă, trebuie să reuşeşti să te rostogoleşti spre mine. Eşti doar mult mai puternic decât mine. Petre încercă. Se aruncă cu toată puterea. Dar el era legat de un trunchi de copac cu rol de suport, trunchiul nu cedă dar în schimb se clătină toată coliba.

— Nu merge domnule George, singuri nu ne putem elibera, oftă Petre.

Tăcură. Setea îi chinuia tot mai rău. George de abia se mai putea gândi. Trebuia găsită o cale de salvare, altfel erau pierduţi.

Trecură ore. Nu se arăta nimeni. Satul era părăsit. S-a făcut amiază, veni seara, soarele dispăru. Noaptea aduse puţină alinare prizonierilor legaţi din colibă, în imobilitatea lor.

George gemu încet. Setea devenise în chin. Închise ochii. Nu mai spera în salvare.

Un strigăt de la lui Petre ăl scoase din amorţeală.

— Ce e… Petre? întrebă el mirat.

— Se pare că s-a întors un indigen. Acolo în spate. Pare a căuta ceva.

— Strigă-l nu mai suport chinul ăsta.

Petre strigă. Silueta întunecată se apropie ascultând. După ce Petre mai strigă odată, indigenul se repezi la colibă.

— Unde Tuan? întrebă cu voce scăzută.

— Aici, suntem legaţi, strigă George sforţându-se.

Indigenul urcă rapid scara şubredă. La lumina lunii George recunoscu repede pe Sidin. Era Sidin căruia îi dăruise cortul. Indigenul scoase un cuţit şi-i taie legăturile repede.

— Tuan, Sidin căutat la tine, spuse el. Sidin ascultat oameni, Sidin auzit că Tuanii prizonieri. Sidin venit repede eliberează Tuani.

George ar fi vrut să-l îmbrăţişeze dar nu putu.

— Ne poţi procura apă Sidin? întrebă el.

Sidin coborî repede şi dispăru. Se întoarse peste câteva minute, aducând un vas de lut plin cu apă.

Apa le-a redat puterile.

— Tuan trebuie pleacă din sat, Sidin duce la ei înapoi la râu. Tuan numai să urmeze pe Sidin.

Şi George voia să ajungă cât mai repede la râu. Se miră când Sidin o luă lateral, prin desiş, arătându-le o altă potecă, făcută de mâna omului.

Sidin o luă grăbit înainte, zorindu-i. Merseră cam douăzeci de minute prin jungla cufundată în noapte, apoi ajunseră la malul unui râu, care acolo avea o lăţime de vreo douăzeci de metri.

Sidin le arătă o barcă indigenă, gata de plecare.

— Sidin venit cu asta, explică el, Sidin duce Tuani la râul Bajat.

Cei doi urcară repede în barcă, care curând se îndepărtă de aşezarea Kubu.

Pe drum Sidin le povesti că mersese cu barca lui până la Bajat în sus. El văzuse barca cu motor în care urcaseră ei, camuflată la mal.

Sidin îl văzuse pe Lu Wang şi se dusese urgent la el.

Micul chinez se bucură să-l revadă. Se înţeleseră doar prin semne. Aşa află el că Tuanii se duseseră în pădure, să prindă pe un tâlhar. Dar Lu Wang îşi făcea griji pentru el, aşa că el, contrariat de această grijă, merse în căutarea lor, după ce-i promise aceasta lui Lu Wang. Dar nu ştia unde să-i caute. Află însă ce voia în primul sat Kubu.

Cu canoea a luat-o pe râu în sus. Cunoştea satul indigenilor sălbateci, ştia că se impunea prudenţă. Întâmplarea îi veni în ajutor, atunci când debarcă l-a văzut pe Bergas şi pe Tolker, cu un indigen, furişându-se prin pădure. Pe mal se opriră. Indigenul scoase o barcă din desiş, iar albii se urcară în ea. Atunci Sidin auzi că Tuanii lui erau captivi.

— Tuan, noi nu putem merge repede, zise el, noaptea trebuie să aşteptăm. Este loc cu apa repede şi mult buşteni. Sidin barca nu poate duce, pădure deasă şi la mal mulţi crocodili îl aşteaptă la Sidin.

Farrow înţelese ce voia să spună. El ar fi vrut să ajungă cât mai repede la râul Bajat. Îşi propuse ca la vadul descris de Sidin să încerce totuşi să treacă mai departe.

Dar mai târziu, se dovedi a fi imposibil, mai ales noaptea. Fură nevoiţi să se ascundă pe mal şi să aştepte ziua. Adormiră epuizaţi.

Sidin veghea. Dimineaţa îi trezi şi continuară călătoria. Apa devenea tot mai iute. Arbori doborâţi de furtună stinghereau înaintarea. Odată era cât pe ce să fie o catastrofă. Sidin a pierdut controlul asupra bărcii, nici ei nu au putut-o ţine. Barca se lovi de un trunchi de copac, ameninţând să se răstoarne. Concomitent apărură doi crocodili uriaşi, care se îndreptau spre barca pe

jumătate răsturnată. Reuşiră în ultimul moment să redreseze barca şi să meargă mai departe, cu mare viteză. Acum, nu mai erau obstacole şi peste două ore ajunseră la râul Bajat.

Se impunea prudenţă. În apropiere trebuia să fie ancorată barca cu motor a lui Tolker. Merseră prudent, locul era însă gol. Tolker şi Bergas scăpaseră.

Traseră la mal. Sidin voia să meargă în următorul sat Kubu, după ceva de mâncare.

De odată, auziră o exclamaţie de bucurie. Tufele se dădură la o parte şi în faţa lor stătea Lu Wang, cu chipul radios de bucurie.

— Oh, Mr. Farrow şi Mr. Petre iarăşi aici, jubilă el acum, iarăşi totul bine.

— Cum de eşti aici Lu Wang? întrebă George mirat. În starea sa de a fi, nici nu se gândise la micul însoţitor.

— Lu Wang avut frică de kubu, care pază la barca cu motor. Kubu avut ochi răi şi mereu uitat la Lu Wang. Lu Wang noaptea fugit din barcă şi ascuns în tufe. Mai bine mort de foame decât cu om rău.

— Şi unde este barca cu motor, Lu Wang?

— Plecat Mr. Farrow. Mr. Tolker venit foarte supărat că Lu Wang dispărut. Lu Wang auzit ce vorbit cu Tolker. Tolker spus că vrea merge la Penepe. Acolo vrea întâlnească cu prieten.

— Ai înţeles bine numele, Lu Wang.

— Mr. Tolker spus de câteva ori Penepe, Lu Wang ţinut minte, ca să poate spune la Mr. Farrow.

— Vom găsi locul. Poate ştie Sidin. Sper să aducă ceva de mâncare.

Sidin apăru după două ore. Într-o legătură aduse alimente multe, pe care le-a primit de la o rudă de a sa din sat.

El le spuseră că indigenii sunt foarte furioşi că Tolker şi Bergas nu-şi ţinuseră cuvântul de a le da multe cadouri. Acum fugiră pe ascuns.

— Cunoşti locul numit Penepe, Sidin? l-a întrebat George.

Sidin la privit speriat, apoi dădu din cap.

— Unde este locul acesta Sidin?

— Tuan, tu vrei acolo? întrebă el înfricoşat.

— Clar, acolo s-au dus tâlharii.

— Tuan, Penepe loc rău tare, numai trei colibe acolo. Acolo locuieşte Dukun, bătrân, care are legătură cu şeitan (dracul). Tuan mai bine nu merge la Penepe.

— Trebuie Sidin. Ţi-e frică să vii cu noi?

După ce-l privi pe Farrow cu frică în ochi, scutură încet din cap.

— Sidin nu are frică, Sidin merge cu Tuani, declară el.

— Bine. Cât timp ne trebuie până la Penepe, Sidin?

— Două zile Tuan, cu barca cu motor mult mai puţin.

— Cum n-avem, ne vor trebui deci două zile. Dar acum să mâncăm, nu mai pot de foame. Mâncară mai bine de o oră. Era o

senzaţie neplăcută, să se bazeze cu totul pe Sidin, să nu aibe arme şi aşa să-i urmărească pe bandiţi. Ce ar fi putut face dacă-i găseau? Numai cu vicleşug şi-ar fi putut atinge scopul.

Mai aveau noroc că portofele le primiseră înapoi de la bandiţi.

Plecară pe râu în sus. George se mira că Bergas încă nu trimite un mesager la Palembang ca să aducă banii.

Petre credea că intenţionat nu o face, ca să treacă câteva zile şi să fie cu atât mai sigur.

Peste alte trei ore de drum, văzură o barcă cu motor zveltă, care se apropia rapid de ei. Înăuntru era un alb şi doi veritabili malaiezi. Barca cu motor i-a ajuns curând. Omul alb li se prezentă drept comisar de poliţie din Palembang.

— N-aţi văzut o barcă cu motor, cu un alb şi un indigen? întrebă el.

George i-a dat informaţiile cu plăcere. Omul putea să-i ajute.

— Căutaţi probabil un om numit Tolker, Mr. Johns? a spus George. Dar spre dezamăgirea lui, poliţistul scutură din cap.

— Nu, domnule Farrow, individul pe care-l caut se numeşte Kalwer.

George i-a povestit prin ce au trecut. Poliţistul îl ascultă în linişte. Dădu din cap de mai multe ori. Când George termine spuse:

— Acest Tolker, cum vi s-a prezentat dumneavoastră, este omul pe care-l caut. A delapidat o mare sumă de bani de la societatea petrolieră. Se numeşte Kalwer. Îl cunosc şi pe acel Bergas. Momentan nu ştiu să fie acuzat de ceva. Spuneaţi că au plecat la Penepe? Eu nu cunosc locul acela.

— Sidin, barcagiul nostru îl cunoaşte. Suntem în drum într-acolo. Locul pare să fie temut de indigeni. Se pare că pe acolo este un Dukun, care are legături cu şeitan.

— Lasă că îl prindem noi pe şeitanul lor, zise poliţistul, urcaţi la mine în barcă, ajungem mai repede.

George a fost de acord. Veni şi Sidin cu ei. Barca sa a fost remorcată, mai târziu va fi nevoie de ea. Penepe era situat pe un braţ îngust de apă, în care barca cu motor nu putea intra.

Comisarul a fost de acord. Repede au mers mai departe. Comisarul îi înarmă pe George şi pe Petre. Avea cu el mereu arme de rezervă.

Aceştia şi-au întărit moralul mai ales că poliţistul le-a spus că nici împuternicirea nu era de speriat. Bergas nu avea curajul să o arate prea repede la Palembang.

Spre seară se apropiară de Penepe. Sidin era neliniştit. Dar se hotărî să-şi ascundă teama.

George însă observă. Îi vorbi şi încercă să-l convingă că nu există şeitan. Sidin îl ascultă în linişte, dar nu spuse nimic. Ajunseră apoi la îngustul braţ confluent în care urmau să pătrundă. Comisarul văzu, ce bine a fost să ia barca cu ei. Cea cu

motor a fost abandonată lu ascunsă sub crengile aeriene ce atârnau până jos.

Se făcuse seară, dar comisarul a vrut să meargă mai departe, la locul blestemat.

— Cu barca cu motor nu putem intra, spuse Farrow deodată, domnule Johns, dar nici bandiţii nu puteau face acest lucru cu barca lor. Aceştia sau ascuns pe aici.

Comisarul fluieră încet.

— Aveţi dreptate, domnule Farrow, trebuie să cercetăm malul. La treabă!

În aceea clipă Sidin dădu un semnal arătând spre braţul de râu. Acolo tocmai a apărut o luntre îngustă. În ea era Bergas, care porni în aval. George l-a recunoscut imediat.

— Îşi caută barca cu motor, şopti George, să-l urmărim repede, altfel ne scapă! Barca dumneavoastră este mai rapidă domnule Johns, hai s-o pregătim. Cum auzim zgomotul celeilalte bărci pornim şi noi după ea.

— OK, domnule Farrow, sper doar ca individul să nu ne scape pe întuneric, Johns a dat câteva comenzi, cu voce înceată. Barca a fost scoasă prudent din ascunziş. Mai ascultară încordaţi. Canoea a dispărut repede în întuneric.

Trecuseră zece minute. Apoi se auzi zgomotul unui motor. În aceea clipă porni şi motorul bărcii comisarului, luând-o repede din loc. După puţin timp văzură cealaltă ambarcaţiune. De abia acum auzi Bergas motorul bărcii lor. Se uită speriat în jur, scoase un pistol şi începu să tragă.

Cei din barca următoare se lăsară jos. Comisarul îşi luă carabina. Puse ţeava pe marginea bărcii şi ochi cu grijă. Se auzi o detunătură. Bergas ţipă strident, azvârli braţele în sus şi se prăbuşi. Barca nepilotată alerga mai departe.

Comisarul ordonă viteză maximă. În câteva minute au ajuns barca din urmă. Comisarul sări înăuntru, opri motorul şi-l cercetă pe cel împuşcat.

— Împuşcat în cap, este mort, nu a meritat altceva, spuse el cu seriozitate.

George şi Petre au tăcut. Omul era un criminal pe care l-a ajuns destinul din urmă. Ambele bărci au fost trase la mal. Comisarul a cercetat cu atenţie barca capturată, a găsit obiecte provenite din jafuri şi spargeri. Deasemenea întregul avut pe care l-au avut George şi Petre asupra lor. Scrisoarea de credit şi împuternicirea le avea în buzunar.

Comisarul le-a strâns mâinile celor doi, lui George şi lui Petre spunându-le:

— Aţi avut noroc domnilor, spuse el. Sper că acum că v-aţi recăpătat lucrurile şi criminalul a fost pedepsit nu mă veţi părăsi. Vreţi să mă ajutaţi să-l prind pe acel Tolker, cum vi s-a prezentat?

Cei doi au fost de acord pe loc. Încă în acea noapte Bergas a fost îngropat pe malul râului, iar comisarul a fost de acord ca în

dimineaţa următoare să plece în căutarea lui Tolker.

Ce au mai pătimit prietenii noştri la Penepe şi câte necazuri le-a făcut Tolker, am să vă povestesc în volumul următor.

Sfârşitul volumului: **ÎN ŢARA LUI KUBU.**

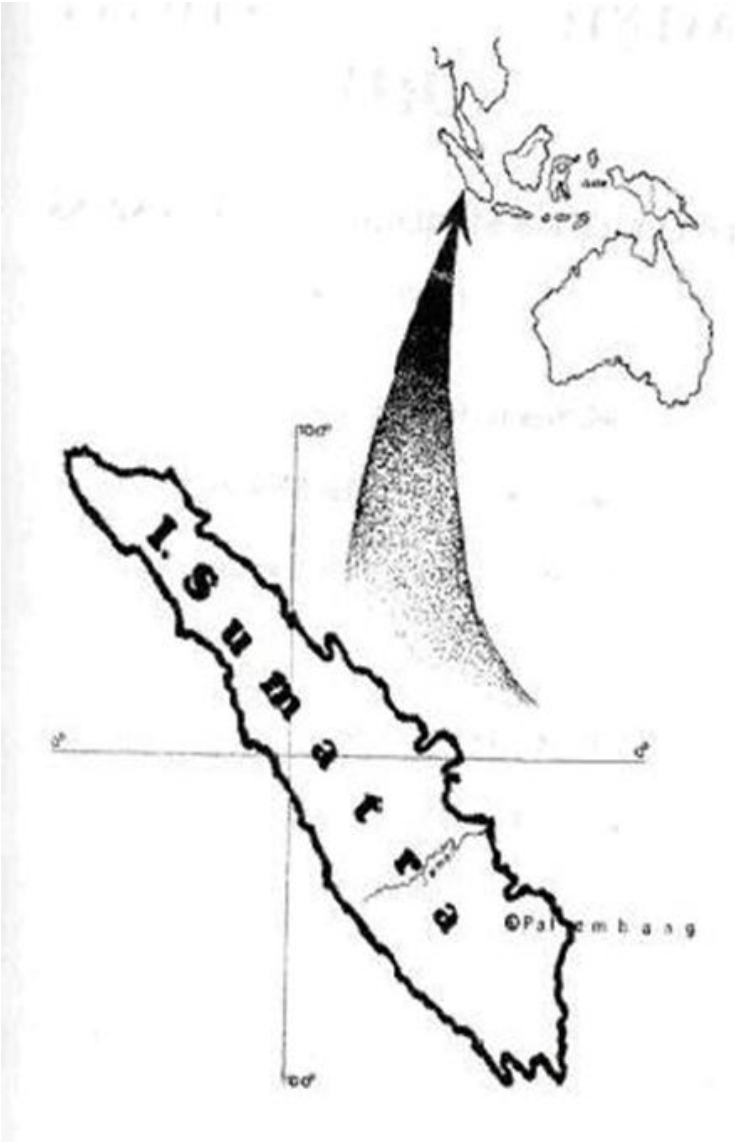

În numărul următor:

REGELE JUNGLELOR.

In Numărul următor:

aventura continuă...

editura MARIST
Str. Mihail Sadoveanu, nr. 13, Baia Mare, cod: 430136; www.marist.ro